בסוד-שיח

מכתב פתוח לשאול יהלום

מכובדי באמת, ח"כ שאול יהלום הי"ו.

קראתי בעניין רב את מכתבך הגלוי להרב שלמה אבינר שליט"א מעל דפי "הצופה" ביום ששי שעבר (פרשת נח). קראתי ושוב קראתי וניכר כי דבריך נכתבו מתוך כאב וצער עמוק ואפשר בהחלט להבין ללבך.

עיקרי טענתך: הכיצד הרב אבינר פורש מן המפד"ל במחאה על אופן התנהלותה בנושא ההינתקות ומיד עוסק בהקמתה של מפלגה חדשה (על-פי העתונים) בלי לבוא כלל בדברים עם חברי סיעת המפד"ל? אתה מוסיף: "כאשר החלה הפרשה הנוכחית הגענו חברי סיעת המפד"ל אל הרב אליהו ואל הרב שפיר ושניהם שמעונו, פחות או יותר את אותה הנחייה והיא היתה חד-משמעית: אל תתפלגו, שמרו על אחדותכם". בהמשך אתה מסביר בארכיות מדוע אתם מעדיפים לשבת בממשלה ולא לפי רוש ממנה.

השכל הישר אומר כי לא היית מפסיד רבר אם היית דוחה את פירסום מכתבך בכמה ימים יהיית מתריח עצמך ביחסתך לפני שה עם הרב אבינר לשמוע מה בפיו על כל טענותיך. הרב אבינר אינו איזה ר"מ מתחיל בישיבה תיכונית והוא ראוי למידה רבה של הכרת הטוב מצד המפד"ל כסיעה ומכל אחד מפרטיה.

למיטב זכרוני, היה זה הרב שלמה אבינר שליט"א שהכריז ראשון בפומבי מבין רבני הציונות הדתית, על תמיכתו במפד"ל, ערב הבחירות לכנסת. הוא עשה זאת למרות שמיטב חבריו התר רניים התייצבו מי בגלוי ומי בסתר לימין "האיחוד הלאומי" ו"חירות". למרות מעשהו זה ולמרות ליוויו מהדמויות היותר דר מיננטיות המעורבות בציונות הדתית - איש מסיעת המפד"ל לא סרח ליידע אותו מה קורה מבחינתה של המפד"ל בעניין "ההינתקות". ואת, גם לאחר ששלח מכתב למרכז המפד"ל בו הוא מבהיר כי "תוכנית ההינתקות" אינה משנית בסדר יומו וכי על המפד"ל להיאבק בה בכל כוחה. אני לא כותב זאת משמר עות קלוטות באוויר. שאלתי את הרב אבינר והוא אמר לי נחר צות: "איש לא בא אלי לדווח לי".

"יישר כוחה" של סיעת המפד"ל שמצאה לנכון לשמוע את חוות-דעתו של הגר"א אליהו שליט"א בעניין הנ"ל, אך לא זכור לנו כלל כי הגר"מ אליהו קרא להצביע מפ"ד כפי שעשה בעוז הרב אבינר.

ובעודי כותב שורות אלו, הנה דבריו של הגר"מ אליהו כפי שנמסרו לפרסום (ביומתו) מפי עוזרו, נאמן ביתו, הרב שמואל זעפרני: "אין זה נכון שהרב חיזק את השד ובולון אורלב לגבי המשך ישיבת המפד"ל בממשלה כפי שפורסם ב"הצופה". רעתו מצאה ביטוייה בהדהה לאפי איתם הרב יצחק לוי - לשאלתם".

הרב אבינר והוא אינו יחיד מתקשה לקבל את משנתה של המפד"ל בנושא ההינתקות כאשר כל יום נעשים רבדים ונעק טים צעדים ברודים ליישום ההינתקות. במיוחד כאשר הבהיר עמדתו במכתב לחברי המרכז, שעליו לא באה, כאמור, כל תגר בה מצד ראשי המפד"ל.

מנהלת ההינתקות כבר שלחה מכתבים לתושבי קטיף בסר גיית הפיצויים: נמנעים מעניק פיתוח מתושבי הגוש ואריאל שרון מתעמת עד זוב דם עם חבריו בליכוד לטובת יישום תוכ נית ההינתקות והמפד"ל ממשיכה לדבר על טקטיקה שהיא רבת-תימרים.

הרב אבינר הסיק שדעתו אינה חשובה עוד למפד"ל, והינת קותו ממנה היא אחת התרומות המשמעותיות ההסברתיות שהוא יכול לתרום מבחינתו לתושבי גוש קטיף.

בל נפקיר אותם
בל נפקיר את משפחותיהם (2)

לפני שבועיים פירסמתי במדור זה תחת הכותרת הנ"ל את דבר מצוקת המשפחות הדתיות, שבניהן זקוקים לאישפוז במר סד לחולי-נפש. הופתעתי מאוד ממספר הרב של התגובות המ תחננות ממש לפתיחת מוסד כזה בעיקר לנערים ות ומתבגרים שומרי-מצוות.

אחד ההורים, רב ציוני מובר, הזדהה ושלח למדור מכתב המ למד כי שנות האינתיפאדה פגעו קשות, נפשית, בלא מעט מש פחות.

המכתב מובא כאן ככתבו וכלשונו תוך השמטת השמות שע שויים להביא לזיהויה של המשפחה.

"שמחנו מאוד שבערב שבת קדש בראשית, השתא, עמדת על עניין חשוב שאין כמותו, והוא:

1. הבעיה הכללית, בכך שאין בתי חולים לחולי נפש לציבור הדתי-לאומי.

2. הבעיה הספציפית עם בית החולים איתנים.

לפני כשלוש וחצי שנים, עוד בהיותי רב של יישוב בשומרון, החלו בעיות עם בתי הבכורה. זה התחיל בכך שהפסיקה לאכול, עד שהגענו למסקנה שיש לאשפזה במחלקה להפרעות אכילה, שבבית החולים שניירד בפ"ת.

לאחר מספר חודשים המצב הידרדר עד שנאלצה להתאשפז בביה"ח "שלותה" שבהוד השרון. יש לציין את הטיפול המסור, המקצועי והמשתף פעולה, ואת הכבוד כלפי היותינו משפחה דתית.

הם הצליחו בס"ד להרים את בתינו מאשפתות אך מאירך, מהבחינה הרוחנית - הדרגשה היתה שאנו פשוט מפקירים אותה ללא אפשרות חלופית.

צריך גם להבין שאנו משפחה המשתייכת לזרם החרד"לי, שהאמונה וקיום המצוות הוא בציפור נפשינו.

באותה תקופה, אגב, (תשס"ב-תשס"ג) התאשפזו בבית החר לים עוד 5 בנות מהשומרון ומספר בנות מבתים דתיים מהשרון.

בתשס"ד בתינו היתה במסגרת אשפוז יום בבית החולים "ש לוותה", והיה לה גם קשר עם מוסד אחר.

צריך גם לדעת שבתינו עברה תהליך מאוד מיוחד בילדותה. מחד, היתה "הבת של רב יישוב" עם חברות פתוח רתיות, הלר עגות ללבושה ולאופי חייה, ומאידך, סראומות של האינתיפא דה הנוכחית אשר בשיאה רצח שכננו. ברוך לנו שעניין זה כבר ערער את אמונתה בבוראה העולם.

לאחר נסיון אובדני (שני) לקראת קיץ התשס"ד, ביה"ח של וותה מגיע למסקנה כי אינם יכולים לעזור לבת יותר, וממלי צים על העברתה לבית החולים "איתנים", אשר גם קרוב אלינו יותר, כהיותינו גרים היום במרחק סביר ממנו.

איננו נכנסים לצד המקצועי של אנשי הצוות, ויש לציין כי בנדול ישנה התקדמות כל הזמן במצבה, ברוך ה'. אך אין שום ספק אנושי מצד... אשר איננו משתף אותנו כלכל בטיפול. הוא גם התבטא לפני הבת, שהוא מבין את קשייה בבית כי היא חרד רת "לבית הדוסי שלה".

מהבחינה הרוחנית המצב עוד יותר קשה, כאשר רוב אנשי הצוות, החינוך והחדרכה, רובם חילוניים נמורים, עד דעות אפי קורסיות.

אתן לך דוגמא מהשבוע האחרון: הבת אמרה לנו שחייב להיות שאיזה נחרם ברא את העולם. והיא חייבת לברר עם הצ וות התינוכי של בי"ח מה דעתם בעניין. אתה יכול רק לתאר לעצמך את השקפתם בנושא. רק היושב במרומים יודע איזה ער נמת נפש אנו (ואני יודע שגם הרחים יר"ש אחרים) עברנו ועוב רים במשך השנים. יש לציין כי הבת כיום בת 16.

אי לכך, לענ"ד יש לרכז מאמץ עצום בכדי להקים בית חר לים לחולי נפש בצביון דתי-אמוני. הדי הילד עובר תהליכים קשים גם כך, אך במיוחד במצב כזה, הוא זקוק מחד לפסיכיאט רים ופסיכולוגים מעולים ומאידך לאנשי תורה האמונה.

חזק ואמץ בפועלך בעניין זה ואם נוכל לסייע במשהו נשמח שתפנה אלינו.

המצפים לישועה."

שידוך ההשגחה העליונה

במשך שלוש מתוך ארבע שנותיו בישיבה קטנה, עבד יענקי מד ערב במשרד הישיבה. מידי ערב, תודשים ספרדים אחר עלותו לישיבה גדולה, בבר קיבל יענקי לידיו את ניהול קופת הגמ"ח בישיבה. גם אז לא זנח יע נקי את לימודיו, אלא שהעיסוק עם הגמ"ח כבר התפרש על יותר שעות. בתבונה דקה ירע יענקי לנווט את כל ענייני הגמ"ח כלי לפגוע בסדרי הר שיבה. פעמים רבות זכה יענקי להעניק לחתנים את מילנת הגמ"ח, והוא היה מאלה שיעריין לא נהנו ממילנה זו. חלפה שנה ועוד אחת, חבריו ללי מודים כבר מקימים בתים, והוא עדיין ליד שולחנו בישיבה. מירידותה של אמו היתה רבה. היא טענה כי המציאות הזאת מוכיחה עד מה שנתה בכך שתתירה לו לעבוד מן הצד. לעומתה היה האב איתן ויציב, סבר כי בשל כך נפשו של יענקי בריאה ובשלה. עיכוב השידוכים הינו משמים, וכאי שר יבוא היום - גם ענין זה יבוא על מקומו בשלום.

כאשר גילו של יענקי כבר הגיע לגיל עשרים ושש, התקשר עמו אדם בשם חיים דרוברג, עסקן אחד ה"ישיבות קטנות" בארה"ב, שהציע לו תמורת תשלום להגיע לחג"ל בתחילת הקיץ ולסייע בארגון קייטנת קיץ גדולה. הם חיפשו אחד בחור ירא שמים ומצאו כזה. המשגיח שהציע להם את שמו של יענקי ידע כי יותר משיקבל יענקי מהם - יקבלו הם ממנו.

הפעם היתה אמו נחרצת ברעתה לעכב את יענקי, בלאו הכי חשדה כי אין לו שם טוב במיוחד. גם במראה חיצוני משונה לא הצטיין, מה לו כי יעבור ארץ וימים בכדי להדרווח כמה גרושים, דבר זה בין כך לא יסייע לזירוז העניינים. יענקי, שבעל דרך ארץ היה, הבהיר לאמו כי זה שאינו מוענין בו לחתן, עקב היותו טיפוס בעלתן ואהוב עיסוק - אף הוא אינו חפץ בו כחתן. אביו הסכים עם כל מלה שלו.

אחר שסיבל יענקי את הסכמתה המלאה של אימו, קיבל גם את הסכ מת רבו שליט"א, ארז חפציו המריא.

בהגיעו מותש ומטושטש לארה"ב, בצאתו מן הטרמינל, גילה כי מע טפת מסמכיו שבו כל התעודות המזהות - נעלמה. חיפש בכל מקום אפ שרי, ולא מצא כל זכר לפספורט.

יענקי דיווח טלפונית לחיים דרוברג על העיכוב הבלתי צפוי. לאחר מכן פתח בשעה ארוכה נוספת של חיפוש שווא. רק עתה שם לבו אל השעה המאוחרת מאד.

עינו קלטה אדם תרדי ששהה במקום, פנה אליו והחל מברר אצלו איך יגיע לאזור הרשום בפתק שבידו. התרדי שמולו הביר את חיים דרוברג ששמו היה רשום בפתק. הוא הציע ליענקי לקחתו ברכב עד ביתו של חיים, כיון שבין כך חלף הוא שם בדרכו לביתו. הנהג, שהזדהה בשם גר שון שטרסר, סיפר ליענקי כי זה עתה ליווה את בנו הטס הלילה לארץ הקודש, אף שמע מיענקי על מעשיו בטרמינל בשעה כה מאוחרת.

נסיעה נעימה וידידותית עברה עליהם ביחד, על אף עייפותם. גרשון מצא בו בחור בלבבו, שותף נעים לנסיעה הארוכה. בהגיעם אל הבית שכ תובתו רשומה היתה על הפתק, נכתב לראות כי הינו נעול וחשוך. פתק קטן הוצמד לדלת: "יענקי, בבואך, צלצל בפעמון הדלת עד שאתעורר לפתחה. חיים דרוברג".

גרשון הנהג יעץ ליענקי כי במקום להעיר את חיים דרוברג משנת הלילה, עדיף כי יבוא ללון בביתו. על דלתו של חיים הודיע יענקי בפתק כי פנה ללון בביתו של גרשון שטרסר, כתובת וטלפון, וכי יפגשו בע"ה למחרת.

עם בואו אל בית שטרסר, טרם פנה לישון, התייצב יענקי לתפילת "מ עריב" בפינת תדר האורחים. לא שהיה משהו מיוחד בתפילתו, אך בעוד עיניו עצומות בתפילת שמונה עשרה, משהו נצנץ במחזה של הגב' שט רסר שעברה שם באקראי. עוד לגם כוס חמין לפני שנכנס לחדרו, בירך לפניה ולאחריה ככל יהודי, אלא שהדעיון הכביר החל קודם עוד וגירים מרגע לרגע.

יענקי נרדם לשעות ספורות, אך הזוג שטרסר לא עצם עין כל הלילה. תחושה נלהבת נאחזה משום מה בלבם כי הנה פרי בשל נפל לידיהם הע רב: תתנם המיערה. בעוד יענקי נתן בתרדמה של לפנות בוקר, כבר מצא גרשון שטרסר את עצמו נוסע אל בית הכנסת הסמוך לביתו של חיים דרוברג, לברר על יענקי שאמנם היה ללון אצלו.

חיים מסר דברים כהווייתם, סיפר על האינפורמציה החיונית שקיבל מהמשגיח של יענקי, על כך שירא שמים הוא ומלא חיות וחן. עוד פרטים שונים נגרשון החל מתתנן בפני חיים דרוברג כי יכניס עצמו לעניין וית חיל להדיע את הנידון לפני הודיו של יענקי.

כאשר צלצל הטלפון בבית הדיו של יענקי, ועל הקו הזדהה חיים דרד ברג, לא העלתה האם על דעתה כי מדתיים עומדת היא לפגוש את יע נקי על אדמת ארה"ב.

בסופו של אותו שבוע היה יענקי לחתנו של ר' גרשון שטרסר.

עוד פרט קטן, "שולי": למודת ליל הלינה בבית שטרסר, פשפש יענ קי בתיקי בחיפוש אחר פריט מסוים, והנה קולטות עיניו את הפספורט האבוד נח על קרקע התיק בשלווה ושקט. התחבא שם ועשה את שליחר תו.

(מתוך "שאלותיו לבני אדם")

schiffs@013.net.il